

Bohoslužby v Zábřehu 29.května 2014

Nanebevstoupení Páně – Mt 28, 16-20

Milé sestry, milí bratři, události, které se daly do pohybu Ježíšovým vzkříšením, ústí do setkání s Ježíšem na jedné hoře v Galilei. Vlastně je tam po svém vzkříšení Ježíš posílá, aby se právě zde setkali. Proč právě hora v Galilei? Inu, zde přeci vše začalo. V Galilei Ježíš začal kázat, začala se cesta zvěstování evangelia celému Izraeli. Když po svém vzkříšení volá učedníky do Galileje volá je k novému počátku jejich služby. Smějí se vrátit tam, kde začali, aby znovu vyrazilo na cestu evangelium. Tentokrát ale již ne ve slovech a činech Ježíšových, ale ve zvěstování učedníků.

Když se učedníci sešli na hoře, viděli Ježíše. Samozřejmě ho neviděli poprvé v životě, ale přeci jen tentokrát to bylo trochu jiné. Čteme zde, že se klaněli. To je úkon, který učedníci běžně nedělali. Většinou se před Ježíšem klaněli ti, kdo přicházeli a Ježíši za něco prosili. Chtěli být uzdraveni nebo žádali uzdravení pro někoho blízkého. Padali tak na kolena, skláněli se k zemi, aby vyjádřili svou pokoru před mocí, kterou Ježíš představoval. Nyní takto padají k zemi učedníci a prokazují svou pokoru před Ježíšem. Poznávají, že je před nimi něco, co doposud neviděli. Když Ježíš konal různá uzdravení, zvykli si a brali to jako něco běžného. Alespoň nemáme svědectví toho, že by se při každém uzdravení nebo mocném činu klaněli. Vlastně jen jednou se klaněli, když utišil na moři bouři. Setkali se s něčím, co bylo nad rámec zvyklosti, činů, které Ježíš konal. A podobně je tomu i nyní. Setkávají se se vzkříšeným Pánem, s tím, který byl mrtev a zase žije. Učinil něco mnohem víc, než před tím různými uzdraveními či utišením bouře. Doposud pro ně byl spíše Mesiášem, vyvoleným člověkem. Setkávali se u něj s Božskou mocí, ale zároveň viděli jeho lidství. A to bylo mnohem výraznější. Nyní však potkávají Ježíše jako Boha, setkávají se s jeho božstvím. Proto ten úkon, při kterém se doslova vrhají na zem tváří k zemi. Ježíš už není jen ten mistr, který byl s nimi, je Bůh, který je nad nimi.

Učedníci se klaní, ale přesto jsou mezi nimi pochybnosti. Někteří se klaní pochybujíce, je-li to vůbec možné. Ježíš je neodsuzuje. Zná lidskou slabost, která si klade stále otázky a která v člověku zápasí s vírou. Pochybovali, jestli přeci jen všechno není jen preludem. Pochybovali stejně jako dva učedníci jdoucí do Emauz. Ti přece také Ježíše viděli, ale nebyli schopni v něm poznat svého Pána. A tak i nyní zde je pro některé určitě těžké porozumět všemu, co se stalo a rozpoznat, že Ježíš je skutečně sám Bůh, který přichází, aby člověku nabídl svou spásu, aby ve svém vzkříšení zlomil moc smrti a odzbrojil hřích.

Odpovědí na úctu, ale i pochybnosti je Ježíšův pohyb. Čteme, že přistoupil k učedníkům. V tomto jistě spíše technickém úkonu můžeme vidět ale také dílo, které se skrze Ježíše stalo. Bůh přichází k člověku. Z různých důvodů zůstává člověk stát na svém místě. Má strach, má pochybnosti, respekt, a tak se moc blízko k Bohu nepouští. Zkušenosti mnohých předchozích generací praví, že takové přiblížení může být nebezpečné. Avšak Bůh toto lidské zatuhnutí na jednom místě řeší, když k člověku přichází. Je mu tak blíže, sám překonává ten prostor, který nás odděluje a je tím pádem pro nás nepřekročitelný. Jakoby se zde ozývala zkušenost z proměnění na hoře, kde také učedníci padají na kolena, když slyší hlas z nebe. A Ježíš k nim přichází a pozvedá je. I zde jeho příchod znamená pozvednutí se. Vždyť následnými slovy Ježíš zve k pohybu, což znamená, že se učedníci musejí zvednout. Navíc podobně jako v případě proměnění na hoře i zde Ježíšovo přistoupení předznamenává, že v Ježíši se nám otevírá pohled na Boží tvář. Nemusíme se před ní skrývat, ale můžeme do ní pohledět. To je ostatně důležité pro další působení učedníků. Jsou Božími nástroji, jsou jeho spolupracovníky, proto mají před ním být v pokoji, mají mít přístup do jeho blízkosti beze strachu.

Dalším takovým posílením důvěry učedníků má být i oznámení o moci, která mu byla dána. Tou mocí může být míněno cokoli, nač si vzpomeneme. Je to na jednu stranu pravomoc, právo svobodně jednat, ale také autorita a samozřejmě je zde také možno mluvit o vrchnostech, moci démonů, panovníků, různých typů vlád. Zkrátka toto všechno mu bylo dáno. To je velice povzbudivé. Ježíše totiž učedníci znali, mohli poznat jeho způsob jednání a tak zpráva, že veškerá moc, či veškeré mocnosti tohoto světa jsou v jeho rukou, je velice osvobozující. Vědí, že vše je podřízeno tomu, kdo jedná ve prospěch lidského života, kdo tuto moc nepoužije pro sebe, ale pro záchranu tohoto světa. Tím pádem není moc, která by mohla působení učedníků zastavit. Je to takové ujištění, které připravuje podmínky další službě učedníků. Ať půjdou kamkoliv a cokoli ve jménu Ježíšově budou dělat, on je schopen je ochránit. Na druhou stranu je nesmírně důležité, aby Ježíšovo vítězství nezůstávalo skryté. Vždyť odkud bere hřích svoji moc? Z naší neznalosti Boha. Moci hříchu a tím pádem i výhrůžkám toho zlého se budeme bát, dokud budeme věřit jeho obrazu světa a Boha. Dokud svět uvidí v tom zlém vládce, jemuž nejde uniknout, pak se nebude moci k Bohu obrátit. Proto Ježíš před vysláním učedníků do světa říká ona slova o moci, která je mu dána a kterou vládne. Má to být náplň jejich zvěstování. Bůh má svět ve svých rukou a tak se můžeme osvobodit z pout, kterými nás ten zlý na tomto světě svazuje. Místo strachu z toho zlého se svět může učit službě Bohu a cestě jeho následování.

Setkání Ježíše s učedníky na hoře v Galilei má být novým počátkem cesty evangelia. Na tuto cestu se vydávají učedníci sami, bez Ježíše. Důležitý je na ni ten pohyb. Mají jít. Činění učedníků není možné bez pohybu. Představa Židů byla taková, že o Bohu se uslyší a národy přijdou. Avšak Ježíš své učedníky upozorňuje, že za nimi nikdo nepřijde, ale oni sami mají jít. Následují v tom Boha. On sám vyšel za člověkem, a má-li být svými učedníky i nadále lidem prostředkován, musejí ti učedníci jít. Tak jako chodil Ježíš, tak nyní učedníci pokračují. To je

nesmírně důležité, neboť si můžeme uvědomit, že spása není nic, co by se neslo samo, ale nese se svědectvím člověka, který se s ní potkal. V tom se i dost liší známost Božího díla v době Starozákonní a v době učedníků. I dříve se o Hospodinu vědělo, ale spíše to bylo ze svědectví těch, kteří se setkali s Hospodinem jako nepřátelé jeho lidu. A tak se vědělo o jeho moci, síle, o tom, jak vede neohroženě svůj lid. Svědčili tak lidé, kteří nepronikli dovnitř, nesetkali se s Boží milostí. Proto musejí nyní jít učedníci. Ponesou svědectví těch, kdo směli poznat Boží lásku a proniknout až k tajemství jeho záměru spásy. Lidé tak budou moci slyšet a setkat se s Bohem, který je i jejich Spásou, nikoliv jen cizím Bohem jakéhosi malého národa.

Posláním učedníků je získávat pro Ježíše další učedníky. Jen ti, kteří se od Ježíše učí, mění svůj život a vydávají se na cestu záchrany. Tento proces získávání má tři takové zřetelné znaky. Prvním bylo ono vyjití, chození po celém světě. Dalším znakem je udělení křtu a učení. Je důležité, že tyto dvě věci jsou takto u sebe, jsou spojeny. Obojí představují určitý krok na cestě Ježíšova učedníka. Je vcelku logické, že učedníkem nemůže být ten, kdo se ničemu neučí. A tak důraz na učení se všemu, co Ježíš učedníkům přikázal je docela jasný. Jde o předávání toho, co učedníci sami přijali, jde o tradici Ježíšova učení, které se předává právě v prostředí živé víry a nikoliv prostřednictvím nezaujatých či vše vědních knihoven a vzdělávacích ústavů. Tuto živost společenství podtrhává zmínka o křtu ve jméno Boží trojice. Křest sám o sobě je veliké téma, zde ale vidíme jeho praktický význam. Stává se čímsi, co viditelně označuje člověka jako Božího služebníka. Slovo samo o sobě ukazuje k tomu, že křest je událostí nového počátku, nového narození. A právě to je záležitost, která je součástí učednictví. Člověk se nejen vědomě rozhoduje jít nějakou cestou, ale pro tuto cestu se nově rodí, stává se mu nikoliv doplňkem dosavadního způsobu života, ale přímo samotným novým životem. Tak jak to Ježíš říkal Nikodémovi, je třeba se nově narodit, zrodit se z vody a Ducha.

Získávání učedníků je tedy určitý proces, který se nedá nějak odbít či zjednodušit. Není to jen podepsání nějaké přihlášky, ale procedura plná hledání vnitřních zápasů a hlavně stálého růstu ve víře v Krista. Tato důvěra roste od samotného začátku, kdy se Ježíš stává člověku tím, kdo mu zjeví svou moc, až do samotného konce, pro který Ježíš dává své zaslíbení, že s námi zůstává po všechny dny až do skonání věků. V tomto prostoru se pak pohybuje i naše služba, která navazuje na první svědky Ježíšova vzkříšení a končí vzkříšením toho nejposlednějšího omilostněného hříšníka.

Pane Ježíši, než jsi byl vzat ke svému Otci, zanechal jsi nám své učení a velké poslání. Prosíme v pokoře, abys byl s námi všemi při tom, když tvé poslání toužíme naplňovat a vyznávat přede vším světem, že ty jsi ten vzkříšený a živý a každého voláš k sobě, aby byl spolu s tebou živ.

Nanebevstoupení Páně

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pondělí, 29 Zář 2014 08:59 -

Amen.